

РЕШЕНИЕ

№ 17919

гр. София, 12.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5587** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс/АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано по жалба на З. И. Д., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, офис 4, срещу Заповед за налагане на ПАМ по чл.171, т.2а,б.“а“ от ЗДвП № 25-4332-001830/01.04.2025 г., издадена от И. В. Й., полицейски орган в отдел“ПП“ при СДВР.
В жалбата е посочено, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган, алтернативно се твърди, че тя е незаконосъобразна. Сочи се, че не са налице законовите предпоставки за налагане на ПАМ по реда на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Моли се заповедта да бъде отменена. В представено по делото становище жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде уважена. Претендира разноси.
Ответникът - И. В. Й., полицейски орган в отдел“ПП“ при СДВР – в съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки, чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 26.03.2025 г., около 21,15 часа, в [населено място], П. Й. К. управлявал лек автомобил марка „Рено К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост за З. И. Д., с посока на движение от Бит пазар към [улица]. При номер 39 водачът бил спрян за проверка от полицейски служители, като същият не представил СУМПС. След служебно извършени справки в АИС ПП и ОДЧ е констатирано, че лицето не притежава СУМПС. Съставен е АУАН серия GA №

3281440/26.03.2025 г. за нарушение на чл. 150 от ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП № № 25-4332-001830/01.04.2025 г. от И. В. Й., полицейски орган в отдел“ПП“ при СДВР, с която е на основание чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца на собственика на лекия автомобил З. Д..

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнителни доказателства /лист 40-42 от делото/. От страните не са ангажирани допълнителни доказателства.

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд София-гард, III отделение, 49 състав, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР /лист 21 от делото/, с която са оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Приложена е заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи /лист 22-23 от делото/, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МРВ и СДВР. Съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган. Неоснователни са направените в жалбата възражения в тази насока.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ, с оглед на което не страда от пороци, водещи до нейната нищожност.

По материалната и процесуалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон

ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

По делото е представена ЗППАМ № 25-4332-001830/01.04.2025 г. / л.16 от делото/, видно от която ПАМ е наложена за това, че МПС, собственост на З. Д. е било управлявано от лице, което не е правоспособен водач.

Съдът приема, че в случая е налице редовно съставен АУАН, чиято презумптивната доказателствената сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП не е оборена, поради което са били налице предпоставките за прилагане на ПАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Безспорно е установено, че спряното за проверка МПС е собственост на З. Д., както и че в момента на проверката МПС е било управлявано от неправоспособен водач. При редовно съставен АУАН административнонаказващият орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, поради което е длъжен да наложи ПАМ. Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, ПАМ се налага на собственика на МПС, което е управлявано от правоспособен водач, като законът не предвижда изключения.

От доказателствата по делото е видно, че е бил сключен договор за наем между жалбоподателя и С. Д. С., който от своя страна е предоставил наетия автомобил на трето лице. Тълкуването на цитираната по-горе разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП налага извода, че за законосъобразното налагане на ПАМ е без значение обстоятелството, че автомобилът е бил управляван от водач, различен от лицето, на което е бил отдаден под наем от собственика му, дори и той да не е дал съгласието си за това. Фактът, че превозното средство е било управлявано от друго лице, а не от наемателя е ирелевантен за отговорността на собственика на МПС дори и той да не е знаел, че другото лице не притежава СУМПС. Неоснователно е направеното в жалбата възражение в тази насока.

С оглед на горното съдът, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

В полза на ответника в производството на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв./ 102.26 евро/

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. И. Д., срещу Заповед за налагане на ПАМ по чл.171, т.2а,б.„а“ от ЗДвП № 25-4332-001830/01.04.2025 г., издадена от И. В. Й., полицейски орган в отдел“ПП“ при СДВР.

ОСЪЖДА З. И. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к „Г. Д.“, [жилищен адрес] , да заплати по сметката на СДВР сумата от 102.26 евро / сто и две евро и двадесет и шест цента/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: